

retera de dret als Tapiots, per anar a unir-se amb l'antiga carretera de la Costa en el lloc anomenat "la caseta dels civils". Aquest nou itinerari va acostar d'una forma considerable la nova via nacional al poble de Caldes.

Des de la "caseta dels civils" la carretera es dirigí de manera ben dreturera a l'Hostal de la Granota, suprimint el pas de "l'Empedrat" sobre la riera de Caldes.

De fet, amb molt poques variacions, la nova carretera coincidia molt amb l'actual Nacional II.

L'anullació del tram antic que passava per la Tihona, va donar una major importància a l'Hostal Nou, situat, ja, en el terme de Riudellots.

L'Hostal Nou, avui perfectament identificable a l'esquerra de la carretera, dalt de l'elevació que defineix la vall de l'Onyar, després de l'encreuament amb la carretera que va a Cassà de la Selva i a l'Aeroport, tenia estatge per viatgers, quadres pels cavalls i, fins i tot, una petita capella que avui encara es conserva amb un magnífic relleu de pedra de tema religiós. Les quadres, segons sembla, encara tenen els estables antics i, si no fos per una restauració feta amb poca fortuna del teulat de la casa, l'Hostal Nou tindria tot l'aspecte que devia oferir fa cent anys. Us recomano una visita a aquest casal.

Amb la modificació de la carretera, Caldes va plantejar-se novament l'enllaç des d'el poble a la Nacional. Antigament aquesta comunicació es feia pel camí ral de Santa Coloma i pels vials que s'anomenaven "del empalme" i que es dirigien a la Creu de la MÀ. Amb la nova traça de la carretera s'utilitzà el camí dels "Tapiots" similar a l'actual, però amb una diferència important en la seva part més propera a Caldes. En arribar a Cal Esquerrà, el camí voltava prop dels

boscós al Nord de la masia i, fent una corba ampla, s'enfilava fins a mitja muntanya per assolir la part més alta. Dit d'una altra manera, el camí estava situat més al cantó Nord del petit pantà que es veu des de la carretera actual. Després el camí s'entregava a l'itinerari actual seguint el qual arribava a la carretera.

Tot i el que hem dit fins ara, podria fer creure al nostre lector que, cent anys enrera, la carretera tenia ja unes certes característiques de via definitiva i còmoda, en quant a la seva utilització. Dis sortadament no era així.

Tenim sobre la taula una publicació feta l'any 1883 titulada: "De las vías de comunicación de la Provincia de Gerona", escrita per Esteba Muxach i Viñas, premiada i publicada per la "Sociedad Económica Gerundense de Amigos del País". Hi llegim fragments tant interessants com els que transcribim:

...(pàg.8) "Si volvemos la vista al estado en que se hallaba esta Provincia en el ramo de vías de comunicación en el primer cuarto de este siglo (XIX), y contamos después los caminos que hoy por fortuna tiene, el ánimo se alegra y se entrega a una halagüeña esperanza en el porvenir; pero si comparamos el número de nuestros caminos y el estado en que se hallan, con los muchísimos con que cuentan otras naciones y los trabajos asiduos que en ellas se practicaban para su aumento y mejora, es verdaderamente desconsolador el volver después la vista a nuestro país."

...(pàg.10) "En la gran mayoría de ellos (es refereix als camins locals) no busquemos puentes, ni tan siquiera alcantarillas, cuando hasta carecen de las indispensables cunetas de desagüe; pero no hay que extrañar que las obras de fábrica falten en nuestros ca-